

[Krag.]

Udbyttekrav, foretage eller i det mindste forberede en Undersøgelse af dette Kravs Indfyldelse paa Produktionsprisen. Thi det kan ikke bestrides, at Lønkrav, som mange Grene af Erhvervslivet ikke kan honorere, fremkalder permanent Arbejdsløshed. Hvilken betydelig Stigning af Reallønnen til Skade for Produktionens Konkurrenceevne har ikke allerede fundet Sted ved de forældede Landbrugsprodukters kolossale Prisfald, ned til Priser, som ligger lavere, end Tilfældet var i 1913—14. Og hvad er Resultatet deraf? Ja, det er, som vi ogsaa har hørt det fremsat i Dag, et Regeringskrav, gennem Statsministerens Mund, om kortere Arbejdstid til samme Løn, Ferie med Løn, med andre Ord, større Arbejdsudgift pr. Produktionsenhed. Det skulde være Vejen til at komme ud af Vanskelighederne!

Ja, jeg erkender, at i den Artikel, jeg skrev kort efter Nytaar, har jeg om den højtærede Statsministers Udtalelse paa dette Punkt brugt et ret stærkt Udtryk, men ikke paa nogen Maade et Udtryk, som overskred den Ytringsfrihed, man i Pressen maa have (*Statsministeren* [Stauning]: Det har ikke noget at sige!). Nu er den højtærede Statsminister saa venlig her at sige til mig, at det har ikke noget at sige; jeg troede dog, det var det, den højtærede Statsminister sigtede til, da han her fra denne Plads beklagede sig over Tonen; det forstaaer jeg, det ikke er, og det har den højtærede Statsminister visselig heller ikke nogen Grund til at beklage sig over, og navnlig da ikke, naar han erindrer den Tone, hvorover han i Almindelighed selv har disponeret. Men for det andet kan det heller ikke bestrides, at indenfor de vekslende arbejdsløses Masser træffes stadig som en stærkt betydende Faktor de samme Grupper af Arbejdere, og indenfor hver enkelt Gruppe naturligvis de mindst duelige, det er dem, der gaar over i de permanente arbejdsløses Skarer. Hvorfor? Fordi deres Elasticitet, deres Tilpasningsevne til den vekslende Efterspørgsel og til den varierende Købeevne fuldt og helt mangler. Og endelig for det tredje, hvad disse Sider af det stivnede System, som den højtærede Socialminister omtaler, ikke ødelægger for den enkelte, det ødelægges af Fagforbundenes og Arbejdsløshedskassernes Regler for Kontin-

gentbetaling og fortsat Medlemsret. Den, som af en af de to Aarsager, jeg før nævnte, stødes ud i Arbejdsløshed, maa hyppigt forblive i denne ulykkelige Tilstand netop som Følge af de gældende Regler: den arbejdsløse slettes af Organisationens Liste, naar han ikke kan betale sit Kontingent, og han kan ikke slippe ind igen uden at betale Restancen; men hvorledes skal den ulykkelige kunne betale, naar han er arbejdsløs? Og naar Tiderne maaske bedres, saa han kunde faa Arbejde, hvorledes skal han da faa det, naar han ikke er Medlem af Fagforeningen? — det er jo Vilkaaret for, at Arbejde kan fremskaffes. Kontingentet til Arbejdsløshedskassen kan naturligvis ydes, saa længe vedkommende faar ordinar Arbejdsløshedsunderstøttelse, for da kan man holde Kontingentet tilbage og udbetale ham saa meget mindre i Understøttelse, men naar Understøttelsen er opbrugt, netop naar han kommer ind i den ulykkelige Situation, som den højtærede Socialministers midlertidige Forslag tager Sigte paa, slettes han af Kassen paa Grund af Restance; han kan ikke atter optages, før han faar Arbejde, men det er er umuligt, fordi han staar udenfor Fagforeningen; han skal betale Restancen, hvad der ogsaa er umuligt, fordi han ikke kan faa Arbejde; han kan ikke betale, fordi han intet fortjener. Denne vanvittige Ordning i Perioder med langvarige, dybtgaaende Kriser, som stadig vender tilbage, støder Tusinder ud i permanent Arbejdsløshed, i Haabløshed, i Lediggang, i den femte Stand, som den højtærede Socialminister har haft sin Opmærksomhed henvendt paa.

Derfor siger jeg, netop i den i denne Vinter foreliggende Situation, hvor foruden den store Arbejdsløshed hele Problemet saa at sige med eet Slag rulles op ved Opsigelser af Overenskomster, er der for Regeringen en overordentlig stor og betydningsfuld Opgave, en Opgave, siger jeg igen, som jeg mener, den socialdemokratiske Regering har Mulighed for at løse. Og denne min Paastand afviser den højtærede Statsminister ikke ved med stærke Ord, som jeg kan tænke mig, han vil bruge om lidt, at hævde, at han aldrig nogen Sinde nedlader sig til det Løntrykkeri, som jeg staaer og gør mig til Talsmand for. Det afvises ikke med slige Fraser; her er den store, den be-